

14. szám.
Április 7-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyváránál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

A situációhoz.

A győző Ige nevében
Örömré vált bűnk a héten, —
S tárgya a sok röpiratnak,
Meg debattnak, föliratnak
Föl denique még se támadt,
Örömére Kurandának.
Üdvet rejtő szikla-hajlék
Folytonosan zárva van még;
„Közös ügyek“ a nehéz kő, —
Nem mozdul ki gyöngé kéztől;
S ha, ki módját oly jól érti,
Le is veszi az a férfi:
Félő, úgy talál majd lenni,
Hogy nem lesz odabenn — semmi.
S municipi-, ministerium —
Marad pium desiderium. --

A burkus ugyancsak készül,
Kardot csörget nagy vitézül,
Kardot mostan, előbb tallért:
„Ellenfelem, vetélytársam!
Okos ember nem pazarl vért, —
Vedd be önzetlen tanácsom:
Ne tarts just a herczegséghez, —
Kard által úgy is enyém lesz, —

Tudd meg, hogy Bismark kezébe',
— Botnak is csak egy a vége; —
Jobb hát a hány talpalatnyi,
Anynyi talléron eladni.
Különben majd vess magadra!
Ultimatum!! Tri-ri, tra-tra!!!“

Ám békén bevárni azt se
Győzte már sok harczias cseh;
Ellent közel kiszemelve,
Belekötnek Izráelbe.
— Hallatlan! a policzájnak
Vakmerően fittyet hánynak. —
Forró vágók: valamennyi
Wertheim-négyszögöt bevenni, —
Ha nem adnak nekik önkényt,
A miként Biharban történt:
Brevi manu elkobozzák,
Hisz úgy is „lopás a jószág.“

Páris megint egyet morgott.
Biz ott kutya van a kertbe;
Visszakérik Louxenbourgot,
Napoleon meg van verve
Hatodik nagy — hatalomtul....

Nemesis harangja kondul . . .
 Ah, de én mit is darálok! ? —
 Nyugodtak a boulevardok,
 Nem hemzsegnék zajgó néptől,
 Csendes a színházi légkör;
 Fütty-idénynek vége van már:
 Dolga után lát a kalmár,
 A blouse-ok nem demonstrálnak,
 Söt még a Palais Royalnak
 Urával is szent a béke . . .
 „Legyen égnek hála érte!“
 Nagy a gondja sok bojárnak:
 Üres még a hoszpodár-lak;

Fülöp köszöni alássan,
 Elfogadná bizonyára
 Ezt a szállást, csak ne járna
 Oly hirtelen fölmondással . . .
 Oly távol mért is kerestek?
 Kár volt elkerülni Pestet, —
 Van színházi bizottmányunk,
 Abban meg egy kiskirályunk,
 Ily felsőbb szerepre termett, —
 Vérében van a „legyen meg!“
 Ezt, ha kéne, nem csak ad hoc,
 Örökre is oda adnók.

Petrohos Uszubu.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Teczete kirdeznýi, lesz-i haboru, vagy nem lesz? Mert ha lesz haboru, nem elagya mig zabot 1 forint 17 krajczarirt.

Anyit bizonyosan irhatom, hogy vagy lesz haboru, vagy lesz bikesig, vagy egyik sem lesz.

Riszemrül szeretnik izs, hogy legyen haboru, meg nem izs szeretnik.

Szeretnik, hogy legyen haboru, mert akor zabot el izs adhatom 1 frt 17 kr. helyete 2 frt 34 kron; de megint nem izs szeretnik, mert akor diaeta prorogaltatik, is én nem eladhatom dil-elóti csendes pilhenisemet kipviselő hazban 5 frt 25 krajczarirt. Pedig ez mar bizonyos piarcz.

De hat minek mingyart ultima ratiohoz folyamodnyi? — Én batorkodok alazatos inditvanyt megtenyi, a mi lene köziput haboru is bikesig közöte.

Ha mar ministerek kifaratak egymasal valo disputaban, azirt nem kel armadiakat concentralnyi, ot van burkusnak goromba veszekedő orszaggyülise, a kivel nem bírta maga se Bismark; azutan ot vanak tavalyi Raichsrathok

Austrianak, a kik szinte igen hatalmaskodo emberek. — Had ezeket kel oda küldenyi hatar meli egymasal szemközt; had hadakozanak egymasal. Azt azutan gyenyertüsigg lesz elhiznyi, hogyan verekeszik bicsi Rajxrat berlini Rajxtagal; vir helyet fog folynyi tinta, vontesövü oratorok hogyan megbombardiroznak egymast szazhatvan funtos gorombasagokal, is a melyik hamarab kifogy gorombaskodasbul, az elvesztete ütöközetet. Is ez nem is kerülne olyan nagy költ-sigbe, mind haboru katonaval, börze se nem ijedne meg magat, is ha mind a két tabor egymast, mit Mann und Maus az utolso falatig fel-falna, az lene mind a két ministeriumnak legnagyobb nyeresig.

Mig töbet izs irnik, de kicsit Törökország sorsara jutotam, is kicsi idő uta vagyok „keleti“ kirdis, t. i. agybul *felkeleti*; is most legelib izs a saját constitutiom helyrealitasan kel dolgoznom.

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Távirat törvényes nyelven.

F. é. Márczius 1-öröl a sz . . . ki városi kapitány-sághoz czimezve — ezen német táv-üzenet érkezik:

„Schwarzer Lampelfell Bunda, 2 kleine Fläschen im Sacke, aus der Restauration entwendet. Durchsuhung ersucht.
 N. N.

Ezen táv-üzenet a főbíró kezébe kerülve, teljes hivatali buzgósággal magyarra fordítá így:

„Schwarzer Lampelfell Bunda, a tisztújításkor két kisebb üveget zsebre tevén, elidegenített. Nyomozandó az itteni vaspálya állomáson. Márczius 1. 1866.“ —

Azóta folyton keresik a tolvaj Schwarzer Lampelfell Bunda urat, de sehol sem akadnak ilyen nevű gyanús egyéniség nyomába.

Desperatio.

(Ajánlva Bernáth Gazsinák.)

Nyüzsg, pezseg az élet,
Mint a tíz esztendő
Feledékenységnak
Rejtelmes ölében
Pihenő penészes
Sajt belén rágódó
Szapora kukaczfaj!

Zöldel a reménység,
Mint az én apámnak
Udvarában álló
Kiszáradt diófa
Derekára mászott
Úri tők indája!

Pirul a szerelem,
Mint a vágyébresztő,
Finoman átlátszó,
Idyllien üde
Olajos, eczetes
Uborka salátán
A veres paprika!

Minden zöldel, virul,
Éled, zajlik, újong, —
Csak én vagyok fásult,
Mint a krumpli-csösznek
Dohányzacskójáról
Lefityegő tüsző
Redves ölében a
Kétkrajczárnyi tapló...
S vergődöm a sötét
Eszmék tengerében,
Mint a faluházi
Öblös kalamáris
Fekete levébe
Bepottyant őszi légy!

Mi hozott engemet
E légy-állapotba? —
Óh az a közös ügy,
Az háborgat engem!
Nem azért, mintha én
Próféta-szemeim'
Jövönkbe meresztve,
Fogvaczogva látnám,
Mint eszi meg a moly
Ékes negyvenyolczunk

Paraphusait, —
S mint bukfenczeznek le
Kéz-, láb- és nyakszegve
A magyar remények....

Ne tessék ezt hinni,
Óh kérem alássan!
Békés polgár vagyok
Birkatürellemmel,
Dehogy szólok bele
A politikába! —
Óh más tesz engemet
Bús szédelő légygyé:
Végtelen epedés
Szálló luftballonja —
Csak az hervaszt engem,
Hogy nincs közös ügyem:
Rótschild tárczájával!

Babszem Jankó.

A követválasztásokból.

Alsó-Fehérmegye egyik kerületében követjelölt az alispán volt.

Beállít az oláh paraszt szavazni.

„Dá pré csinye vrei?“ (kire szavazol?) kérdi a választmányi elnök.

„Dá pre *domnu vicispánu* — dumneren szel aldujaszke!“ (hát az *alispán urat* — az isten áldja meg) — volt a paraszt részéről az egyszerű válasz.

A jegyzőkönyvbe aztán be kelle iktatni, hogy *Domnu Vicispánu* ur kapott egy szavazatot. Mi a lapokat is rendre járta.

Qui non noscitur ex se.

Egy sáfár 1848-ban munkásokat fizetvén, azok zajától felbőszülve e szavakra fakadt:

„Ez a pimasz nép mily zajt csinál!“ —

Figyelmezteti őt egy tiszt társa:

„Csendesen barátom! most nincsen pimasz nép, hanem mind polgár-társod.“

„Ej, viszonzá mérgesen a sáfár — nekem nem polgártársam, nekem *marha-társam*.“

Eredj te Sári nézd meg, kit ugat az a kutya? Nem ugat a senkit tens uram, csak az exekutiós fiánczhoz beszélget.

— Ugyan kérem, hol van már a magyar ministerium?

— A „lakását“ megtudhatja ön, — onnan az „adresz“-ből.

Székely adomák.

I. „Van-e követjelölteteknek készülete?“ kérdi az egyik választó a másiktól.

„Van — a magyarkáján, viszonzá ez.

II. Székely primor kért kölcsön székely primipilustól pár száz forintot.

Adok szívesen — mond a primipilus — csak arra kérem, hogy meg ne tudja a királybíró.

„Nem mondom meg — erősíti a kölcsön kérő, azon gondolatra jöven, hogy a székely a királybírónak

talán hasontartalmu kérelmét tagadta meg — ha kívánja, nem mondom meg.“ —

Nem úgy véltem — viszonz a primipilus — hanem úgy értem: ne hogy királybíró hírével kelljen felvétnem.

III. Józsefvárból jött le egy góbé barátunk s Pesten egy hasonlóképen onnét régebb jött akademikus barátjával találkozáván, utjok esetlegesen a lánczhid mellett vitt el. Az ujdjon jött a hid felé sem sandalított.

„Láttad már a lánczhidat?“ kérdi a pesti.

Két dudás egy csárdában.

„Nem „viszonz! a másik.

„Nem nézed-e meg?

„Nem.“

„Miért?“

„Láncz van a nevében.“

IV. A zetalaki pásztornak a kezére adott turma között egyetlen juha volt; épen azt ette meg a farkas.

No, jó farkas — mond a pásztor egész resignatióval — kereskedj már egyebütt, mert az én juhomat többször meg nem eszed.

Diák elmesség.

A P...i diák legatióba menvén, utközben egy rendőrrel találkozik. A rendőr megszólítja, hogy útlevét mutassa fel. A diák, nem lévén más igazoló irata, mint a nála lévő patens, rajta az iskola pecsétjével, mely egy szabadon tenyésző fát ábrázol, átnyújtotta. A rendőr jól megnézvén azt, kérdi a pecsétre mutatva: hol van a sas? Hát elbujt az ágak közé, volt az elmés felelet.

Régiség.

Ezen verset egy régi krónikában fedeztük fel nem rég.

*

Azon közben Király lakic Budaban, Urac fottig vadnac vissza vonásban, Asztalnál öszue kapnac haragban, Kiknec károc fia az vissza vonásban.

Rólla Királynac vala nagy bánattya, Olasz, Német, Töröc határit dullya, Országának vagyó nagy háboruia, Lengyel Olasz, ez mind ellensége vala.

Igen szegény Király, csak nével biria, Négy szegét pusztá tárházának láttya, Soc panaszt, igaz kérését ő meg únta, Országának veszedelmet iól láttya.

Asztalát Királynac, bizonyal iriák, Soc údeig czac rovásra tartották, Mészárosnac addig pénsze nem adhatták: Im mayd hoznac, sockaig igr vótatták.

Megbusulla Király ezeke, látván, Kétséges végre is a Királyságban, Ő feie nem lehet koronazásban: Mert Corona Frideric tárházában.

Le haytotta feiét, egykor sir vala, Udvara nies igen szegényli vala, Ország Mihály ot forgolodik vala, Mít sirs Király? igen kerdezi vala.

Király halván ő szömeit megtörle, Ország Mihálynac eszt felele: Bár az Isten ez világból ki venne, Illy szegényenel ne éltetne Budában.

Soc hirt, veszedelmet halloc földemben, Ellenségim száguldnac én földemben, Vagyoc, láttod, igen nagy szegénységben, Czac a' pusztá falt adattot kezemben.

Töröc egy felöl Szeremséget dullya, Peter Goszgyat Velentzét nyomorgattya. Megarattot buzát Gállýákkal hordia, Horuátoknac a szalmáiát sem hadia.

Rut küssebség enyit nekem halgatnom, Fel földet, mind Német ronttya iól tudom, A soc wy hirt csak meg sem számlálhatom, A soc panaszt láttya Isten, el úntam.

Az Ország Mihály felele Királynak, Jó Király, kérlec, megboczás Mihálynac, Királya vagy, tndod Magyar országnac: Mire vallod koldusnac te magadat?

Nem leheté hirtelen oltalommal, Tegy nagy gyülest hamar te országodban, Minden nemzetet híuas hammarsággal, Ki nem iöne fenyegecsd meg botoddal.

Sommaia ez legyen te gyüléssednec, Jelenczed meg országodnac ezeket, Igen vessed nekie epeségedet, Ne hadianak mindezekben tégedet.

A gyüleből nemeseket elboczás, Az urakat ebédre megtartosztasd, Királyságod a főzésben megmutasd, az Wrakat ió boroddal itassad.

Legyen kapun soc fégyueres Czeh néped, Jó borodat az wrakra köszszenyed, Kin mit kéuánsz, bor mellett megjelenzed, Mindenekből te sommát nagyod kéried.

Bár előszer a' bort reám köszszenyed, Negyven ezer forintot raytam kéried, A botot is bátor utánnam vessed, Meg busulloc, meg nem igérem neked.

Engem rántas ki asztaltól haragban, Hogy immár vitetz engem csonka toromban, Meg satzoloc a husz ezer forintban, nem sockal töb vagyon én tárházamban.

Nagy ió kedvel Király hallá, köszszene, Az vén embert nagy szépen meg ölelé, Sommáiát monda hogy meg térítene, Imre Deákot király hozzá inte.

Sies hamar, ved Ország Registromát, Jegyezd mind ki belölle az wrakat, Vármegyéket és egyeb országitat, Cyülésre feienként hiyad azokat.

Ennek iriad napiát, Kis asszon napiát, Gyülésnek okat megértic mi legyen: Ki el nem iöne, az hitlenné legyen, Minden vagy iöyen, Nállam soc kontz leszen.

Nagy gyülésnec indullattya ez vala, Kis asszon napiára be gyültec vala, szántalan nép Pest mezöien kin vala, Magyar, Horvat, Todt, Rátz, Olah, Szász vala.

Egy széket Király hamar czináltatá, Három lépése gradiczanak vala, Pesti megyés templomban gyülés vala, A széket gazdagon be vontác vala.

Trantzélokon a Király által iöve, Nagy vduara, külemb külemb nép vala, Gyülésben be méne székiben ülle, Nagy szep szoval igr tön Király beszéde.

Czendeszségben legyen minden, halassó, Hogy fárasztlac, mindentec megboczasson: Jó neven veszem tölle, ki it vagyon, Ki it ninczen, Arra is gandom vagyon.

Attyám szolgálattya hiszem tudiatoc, Fokságunkat hiszem aszt gondoltatoc, Királytoknac engem kiáltottátoc, Minden ióval kit nekem meg haláltoc.

Soc vissza vonnás rég óta kösztetec, Mindennec szolloc, Ettől meg szünnyetec, Ellenség kezéből előb ki viszlec, Mindent igazitoc osztán kösztetec.

Tudván soc felöl ti nagy romlástokat, Ellenségim égetic országotat, Meg torlom raytoc nagy boszszusagomat, Meg épitem ti nagy pusztaságtokat.

Rövid időn, hiveim, meg láttyatoc, Ellenség ellőt maydan nem lappagtoc, Házatokban nagy békével nyughatoc.

Az innepet szeker hátán váriatoc, Futamodván ruhátokban alusztoc, Jelesben a határban kik lakosztoc, Horvat, Todt, Rátz, Olah, Szászoc kie vadtoc.

Czak az Isten ne legyen én ellenem, Nyilván, tudom, hogy minden ellenségem, Isten után, semi leszen ellenem, Elöttetec az én feiemet viszem.

Ezekről nagy gyorsan ugy gondolkodiatoc, Velem együt minden dolgot fogiatoc, Szükségekor feienként támadiatoc, Velem végre számot tü ne adhaszatoc.

Sőt ez napon, ió hiveim, intlec, Kis szanyarusá-

got most fel vegyetek, Jóságotokból kölczéggel segely-lyetek, Ez sommáia gyülesemnecc tñ nektek.

Azon megzöndülle minden Nemzetség, Meg üdvöz-léc, és köszenc ezeket, Vigye nagyra Isten te felsége-det, Hogy killyebb vethessed szép végeidet.

Rendel íó kedvel feienkent fogadiuk. Mindé kaput négy négy forintra róiu, Felségednecc hamár be szol-gáltattuk, Magunkat is semmiből meg nem vonszuc.

Igen hamar az ország mind el oszla, Megürült erszü-necc, sietnek haza, A Király is templomból kiindulla, Negyven urat ő ebédre hivata.

Sok vigsággal urakat Király tarttya, Ersekeket, Püspököket kinállya, Vagyon pap uraknac vig lackása, Nem tudiac aszt, hogy tarsollyoc meg bánya.

Rendel Király a bort kezdé köszeni, Táncz énekel nem iól kezdé mondani, Papoc nem kezdenec vigan lakhatni, Az nótiát kezdéc öc nehezelní.

A bort a feiében Mihály meg igyad, Negyvenezer forintot nékem adiad, Nyolezad napra Budában aszt be hozzad, Addig leszen Czonka torom te házad.

Le hayta feiét Ország nagy buában, Sugva mondia Nincsen ő Tárházában. Halla Király, Riaszta haragiá-ban: Hammar vesséc nyackal Czonka toromban.

Ottan Mihált asztaltól kirándítác, Vonszac Czonka toromba hogy taszitsác, Hátra néz hóltig könyörög Kir-álynak, Mit adhatoc adoc, mint íó fiamnac.

Czac ne vettes engem Czonka toromban, Meg satzoloc az husz ezer forintban, Nyoltzad napon be hoz-atom Budaban: Meg hadgy ezen Nincz töb én Tárhá-zamban.

Tön kegyelnet Király, Mihál kértére, Országot esmet ültöte helyére: Rendel az urakra mid bort kö-szőne, Kin mit kére, mindenic megigére.

A Királynak lön hammar nagy sommáia, szep szóckal eszt uraknac mondia vala: Meg látyátoc hogy nem vesztémkártyyára, Hanem költöm országtoctalmára.

Meg adom jövendőbe pénzeteket, Ezen adom írá-som pcczétemet, Már elbocsáttlac mint íó hiveimet, Is-ten tarczon meg feienként tüteket.

A néphumor irodalma.

Mutatvány azon levelek közül

melyeket nálunk a *násznagy urak* egymáshoz intézni szoktak, szó-rul szóra, betüröl betüre . . .

Kül czím:

Száz abrakas tarisnya érdemü óriási Nagyságos Násznagyuréknak s a megszomorodot közönségnek üt-leknélküli tisztelettel *It amot, sehol és mindenütt*

Belseje:

Nagy tiszteletre milto mikor szekér nincs gyalog járo Urak! pipás és dohány nélkülí Nász nagyok!..

Sokasogyon meg az erszényetek aranyal mint a kilencz itczés marha gömbecz köles kásával, avagy lepje meg mindnyájatokat az áldás mint a *horski dritavátit* kiabállót a juhász kutyák, oh szerelmetes mézes palin-kával megtelt, körtös fánkkal telledő érdemes hivek, hát láttuk a piros pántlikával magyarul páczával szalagyaló s hozánk postaképen küldöt vőföny urakat, füleinket a földre téve hallótuk kerelmöket, szemléltük három arasz

ásitozásokat, placsinkához hasonló pillantássokat a me-jenyaszonyért de mi alol irt boral mizes pájinkával 19 kád aranyal gondolatkip büvelkedő jóságos süteminyel szip vendigekek dicselkedő most de néha is szüzsiget nem látot jo vétü vendégeket szeretü urak aba ülepetünk székeinkbe, hogy a ki édes kedves menyaszonyukat el akkarja vini, e küvetkezö modon indojon el.

1. A kik a menyaszonyért jönnek ne légyenek egyenes görbék allacsony magassak, szöke barnák hét szemüek, három lábuak hanem tángyéra termettek, bor-tul piros férfiak, hegedöt kedvelök, bütorkuak, nagy esiz-majuak aprája nagyja egyarránt.

2. Szunyogláb kocsonyával mindenik teli légyen, vagy vereb nyelvvel lére, kakuk szot pecsenyének, tyuk horka kolbásznak bolha fagyuvall megeszkábálva, varju tödö savóval üveg dogó poszpásznak, levegü rántva éde-sen és savanyun szeltész megpaprikázva, musika hang befüzve, Csóka fejet hideg tormával, fáinságos pipafüst mártásnak dob módra feszítse ki gyomrokat. —

3. Ötödfél kereken és huszonhét küllön búfa nélkül legyen a hintó min elindulnak: a vőfönyek legyenek tengej vég szegek, tizen ött esztendősz megkopaszított ártány legyen a menyaszony ülö helye széna hejlett, bortól kidölyedt hordó a dob, tzkrokosfánk a dob vetü, paprika tobák a nátháskodni szokott násznagyok szá-mára, egér cintzogás a száraz torkokra; e mindhátul a szekér allat legyen be pakolva egy nagy ládában, sar-kanyuhang az üres belbe.

4. Minthogy zivataros idő van jól el lássák mago-akat a násznagyok szél lepedővel, köd gubával felleg ru-hával, jég takaróval dongó szörüböl készült kalappal, lapu gatyával csalant czizmulak.

5. Ha lovuk nincsen húzák a szekeret magok a menyin vannak anyi fellé, hogy hamarab elérjenek.

6. Ki meg únya a gyalog jövist le ilhet, csak hogy tótágast ne álljon.

7. Kerti zöltségeket minémüek a kóbász és hurka, számokat minémüek a bot, pátza, rud, vasvilla, a kutyák elleni szüzség esetében böven hozannak.

8. Az aszonyok rostafazikot levesnek, szita tányért mártásnak, porzó csézét kávénak, haló tekenöt tészta-nak tutzet számra emejenek, emelett révész lapátott le-ves szedőnek, fa villát a hushoz az urak számára egy asztal fiókba pakojjanak.

9. A meg érkezést ugy orrára nem tüztük ki, a mikor tetzik jöjenek, mikor megunják elmehetnek, ki ki eljövén katzaghac csak minket elne nyeljen. Végre

10. Sok boldog évet kívánunk

Ifju völegényünknek,
Rozsás uttára ohajjunk
Szebnél szebbett jövőjének,
A szeretett koszoruzza
Borostyán hejett homlokát
Ött váro nejjére hozza
A Békesség áldott napját.

Irtuk a vén minap 33-án 7481. Tengödfalván.

Elöttünk: Her. Fajankó, gr. Lisztes Sák, báró Ehes szomjas, Ts. Tánczos Kelemen, Ts. Langász Iván, gr. Hipp Hopp Mátyás mk. hertzeg Kender Gyorko mk. báró Senkin Senben mk. Ts. Bor Izsák Gábor mk. N. Ugri files Béni mk. Ts. Hopp Czupp Kristóf mk.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Nehéz ott összeveszni, a hol senki sem akarja, hogy megverjék.

— — Egy szerény pesti ügyvéd harmincezer forintot hagyományozott a hazai jótékony intézményekre. Azt írja végrendeletében, hogy gyermekei nem lévén, a nemzetet tekinti gyermekének, melynek mindig hű *közkatonája* volt. (Ha már a *közlegények* így gondoskodnak a hazáru, hát még a *fővezérek* hogy gondoskodhatnak róla?) Úgy hogy míg élnek, vagyonukat a külföldön költik, hanem ha meghaltak, akkor a hazának ajándékozzák — bebalzsamozott becses porhüvelyeket.

— — Deák Ferencz nevére az óbudai hajógyárban most egy gőzöst készítenek. (Képtelen gondolat!) Miért képtelen te? (Azért, mert absurdum az, hogy Deák Ferenczet valaki más kormányozza, mint ő maga.)

— — Tehát a jövő héten már az új országházban tartják a képviselők üléseit. (Valyon nem egészségtelen az még?) Bizony jó volna elébb a felső táblával kipróbáltatni, — in anima nobili, — s ha látnák, hogy azoknak nem ártott meg, csak azután kellene a képviselőknek belemenni.

— — A párisi Rotschildnek a fia épen olyan hatalmasan eltudja költeni a pénzt mint a hogy az apja össze tudja azt szerezni, a mi hát okosan is van, hisz különben minden Circulatio megakadna. Nem rég egy párisi clubb kártyázó szobájában az öreg Rotschild csak nézi egy darabig, hogy hajgálja el a fia az ezres bankjegyeket; utoljára kitor belőle a természet s megszólítja az urfit, hogy „lassan a testtel!” Az urfi erre azt felelte vissza a papának, hogy otthon parancsoljon. — „Ej, ej! dorgálja őt a papa, hogy beszélhetsz velem ily gorom-

bán, a ki apád vagyok? Nekem köszönheted, hogy a napvilágra jöttél.” — Hát jól van felel az urfi, majd ha napvilág lesz, akkor tessék velem parancsolni, de most éjszaka van és lámpavilág.”

Gyors végzés.

1862-ik év elején nagy mennyiségben loptak el kukoriczát a zs...i pusztáról. Azonban a tolvajok fölfeleztettek, és a kukoricza a j...i városháznál letétetett. Az ispán sürgette a kukoriczát, de az elüljárók mindig azt felelték: „Még nem ítélte el a szolgabíró.” — Most írjuk 1866 ik évet, és a kukoricza még is a j...i városháznál van betéve: (?) a pusztá pedig harmadik kézen van.

Executio ad pellem.

Bánya-tiszt: Adjon szertárnok ur a bánya számára a szertárból négy bivalybört.

Szertárnok: Ha engem megnyúz, még sem kap többet egynél.

Borkorcsoyák.

Árulta a belga bank a borotai pusztát. Sokszor kijártak a parasztok megnézni. Egy alkalommal az urasági szekér nem tért ki; — rákiált a leendő földesurak egyike a béresre:

— Térj ki te..., nem a tieddel, hanem az enyimekkel térsz ki.

E f—i uri ember az *intellegentia* fogalommal bibelődvdn, azt az igazságot süté ki, hogy ő szerénte nincs intelligentia. — De hát már hogy beszélhet olyant spectabilis! szolt hozzá a vitakozó fél. — De bizony nincs, szolt vissza amaz; mert például, ha én a magam ruháját az öreg béresemre adom, hát nem mindegy az? — *Az mindegy!* volt a válasz; de ha például én reám adná azt a ruhát, az már nem lenne *mindegy!*

Hát János! menjen kend, és nézzen széllyel a barmvásárban, ha aztán talál kend kedvére való ökröket, legyen kend hiradással, holmi apró ökröket azonban figyelembe se vegyen kend, mert tudja kend hogy én csak az olyan nagy ökröket szeretem, hogy ha mellé állok, ne lássak át a hátagerinczén.

— Félóra mulva haza tér János ilyen válasszal; — Bizony nem találtam alkalmas ökröket tekintetes Uram; mert mind kisebbek azok kigyelmednél.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Poldák.*